

развалините на св. Стефанъ, за да са условиме какви мърки да приѣмеме послѣ убийството.

МАНСФЕЛДЪ.

Графътъ е остороженъ и варди са добре.

УЛРИХЪ.

Азъ зная това. Азъ зная така сжщо, че дрѣхата му е подплатена съ стоманени пластове; но азъ крия, тамъ горе, въ едно санджче такава една скжпоцѣнность, талисманъ, предъ която ще да паднатъ сичките преградки. Тая драгоцѣнность е едно писмо, което е адресирано до графътъ отъ нашиятъ старъ учитель доктора Щаумера. Преди петъ месѣца докторъ Щаумеръ умрѣ въ Виена въ онова сжщо време, когато го бѣше повикалъ графътъ да го посѣти. Графътъ страдае отъ вътрѣшна болѣсть, която му гризе гърдите, и отъ която и баща му бѣше излѣченъ отъ доктора Щаумера. Щаумеръ бѣше господъ за него. Азъ приѣхъ въ едно исто време и извѣстие за смъртъта на докторътъ, и друго едно писмо, въ което ма той рекомандува на графътъ, като единъ отъ най-добрите и отъ най-способните свои ученици. Сега ти разбирашъ вече, че предъ докторътъ трѣба да са разгърне даже и ризата съ стоманената подплата. Съ единъ ударъ азъ ща да го излѣча отъ болѣстьта му, а насъ отъ нещастията.

МАНСФЕЛДЪ.

Това е дорбо. Нощъта са приближава вече. Не е ли вече време да идешъ на събранието?

УЛРИХЪ.

Да, да идемъ! (Обжрща са камъ Елиза, която спи съ закрито съ ржцете си лице.) Това потрѣсеніе я сжкруша-